

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3054/2023
03.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ксенија Пешић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва „Tradeniqe“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Јадранко Кеџман, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2611/22 од 14.12.2022. године, у седници одржаној 03.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2611/22 од 14.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3220/20 од 05.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог о престанку радног односа на одређено време број ... од 31.10.2020. године, као незаконито, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је код туженог засновао радни однос 01.11.2018. године на неодређено време на радном месту портир, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време, да врати тужиоца на рад и призна му сва права по основу рада у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му накнади трошкове парничног поступка од 34.500,00 динара, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 34.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2611/22 од 14.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3220/20 од 05.10.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова насталих по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде поступка се у ревизији посебно не указује иако је наведено да се ревизија изјављује и по члану 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем туженог број ... од 31.10.2020. године тужиоцу, запосленом на радном месту ... престао је радни однос на одређено време због истека рока од 12 месеци на који је заснован уговором о раду на одређено време од 30.10.2019. године. Према изводу из радне књижице тужиоца, утврђено је да је тужилац остваривао и радни стаж код предузећа „Gala Lux“ у периоду од 01.12.2015. до 30.06.2018. године по основу више закључених уговора. Уговор са туженим тужилац је закључио на период од 12 месеци од 01.11.2018. до 31.10.2019. године. Тај уговор је обновљен на још једну годину од дана до датума 31.10.2020. године. Тужилац је радио укупно на месту портира 59 месеци, али код два различита послодавца. Код туженог је радио у периоду од 01.11.2018. до 30.10.2019. године, да би уговор након тога био обновљен на још годину дана.

При овако утврђеном чињеничном стању, имајући у виду чињеницу да је тужилац са туженим засновао радни однос до истека 12 месеци, и како је тај рок истекао, то је правилно тужени донео оспорено решење о престанку радног односа. Чињеница да је тужилац раније радио на истом радном месту не ствара подлогу да тужбени захтев буде усвојен ни из разлога што је тужилац пре назначеног рока уговор закључио са другим предузећем „Gala Lux“. Ради се о два различита послодавца за које тужилац није доказао да су повезана правна лица а и у самој радној књижици су наведени као различити послодавци. Стога је првостепени суд нашао да нису испуњени услови из члана 37. став 2. Закона о раду, па је тужбени захтев одбио као неоснован.

Другостепени суд је прихватио овакву правну аргументацију првостепеног суда закључујући да је правилно оцењено да је у конкретном случају тужилац са туженим закључио уговор о раду до истека 12 месеци на радном месту портира и да му је по истеку тог рока радни однос престао у складу са законом. Правилно је оцењено да сходно члану 37. став 5. Закона о раду нису испуњени услови да се може сматрати да је тужилац са туженим закључио уговор на неодређено време а правилно је оценио и да уговоре које је тужилац закључио пре последњег уговора су закључени са другим предузећем „Gala Lux“ и да се у том случају ради о два различита послодавца а да тужилац у току поступка није доказао да су повезана лица.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови закључили да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Одредба члана 37. Закона о раду предвиђа могућност преображаја радног односа са одређеног на неодређено време под условом да је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама Закона о раду или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен (став 5. цитираног прописа). Тужилац јесте засновао радни однос и пре

задњег уговора који је закључен са туженим али је тај радни однос путем више сукцесивних уговора закључивао са другим предузећем „Gala Lux“. Чињеница да је тужилац обављао посао код туженог све време, не утиче на правилност нижестепене одлуке а ово из разлога што тужилац није доказао да се ради о два повезана правна лица, а осим тога и у радној књижици тужиоца су наведени различити послодавци. Из тога произлази да нису испуњени услови из члана 37. Закона о раду (став други и пети изреке), да би се могло закључити да је тужбени захтев тужиоца основан.

Неприхватљиви су наводи из ревизије да је тужилац код туженог радио непрекидно 57 месеци, те да су се стекли услови из члана 37. Закона о раду да се може сматрати да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време а ово управо из разлога који су напред наведени у образложењу ове пресуде, а такви разлози су наведени и у нижестепеним пресудама. Неприхватљиви су ревизијски наводи да формална персонална, статутарна, имовинска неповезаност предузећа ирелевантна уколико постоји околност да се рад одвијао по потреби за истог послодавца те да се у таквом случају ради о злоупотреби права а ово из разлога што је закон јасно дефинисао ко закључује уговор о раду, и да обављање послова код другог послодавца ни у ком случају не може довести до чињенице да се може сматрати да је уговор о раду закључен и код тог послодавца код кога је обављан посао.

Из изложених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић